

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Additiones ad primum Opusculum

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

ADDITIONES AD OPUSCULUM PRIMUM METHODI CONFSSIONIS.

AD LIBRUM PRIMUM.

Ipsa initio in Intentione, & Divisione operis n. 2. post illa verba. *partes complectetur.*

Adde.

Addito libro quinto de sigillo Confessionis (quem sub titulo Appendicis ad Librum quartum olim evulgavimus.)

Cap. 2. §. 4. n. 5. post illa verba; *presenti Confessione constituere,* Adde.

Et quidem post hæc scripta, immo, & in prioribus editionibus impressa, inveni a Leand. de Horradum, & Candidum, absolute docet, sufficere ad validam efficiendam Confessionem, eum etiam dolorem, qui per quodcumque temporis longi spatium præcedit Confessionem: modo ubi semel est habitus, nec expresse, nec implicite retractus fuerit.

a Leand. de
Sac. t. 1. sr.
s. d. 7. q. 6.

Ibidem §. 5. n. 7. post illud *facere censetur.*

Adde.

Lege b. Januarius, qui docet, eum qui peccata alias rite Confessa, & absoluta confitetur, non teneri iterum elicere actum doloris, si prior dolor habitualiter, vel virtualiter perseveret; nec teneri elicere actum doloris eum, qui confitetur peccatum oblitum in prima Confessione, si de illo cum aliis sub motivo generali dolorem habuit, (semper intellige, si ejusmodi dolor modo dicto perseveret) quæ doctrina confirmat, quæ mox dicentur n. 9. & quæ modo dicta sunt §. 4.

b Januar. p.
l. ref. 30.

ADDITIONES AD LIBRUM SECUNDUM Methodi Confessionis.

C. 1. §. 3. n. 11. sine post illa verba *ut patet major.* Adde.

In præcedentibus notant aliqui recte, in mortis articulo debere de prædictis haberi actum contritionis, vel saltem præcessisse confessionem sacramentalem. Ratio est: quia si co-

ram Deo tunc Fidelis sit in mortali, dicat Caritas erga se ipsum, ut ponatur in gratia, vel indirecte per Confessionem, vel directe per actum Contritionis.

Ibidem n. 12. sine, post illud, *de Confessione vero facta non constat.* Adde.

Si certus sis, te peccasse, sed dubius, an illud peccatum fueris confessus, dicetur mox §. sequenti sine.

Ibidem n. 14. sine, post illud, *pro delicto dubio,* Adde.

Hanc sententiam novissime amplectitur a Januarius, merito addens, solum in articulo mortis obligari ex caritate sibi debita, in casu, quo post illud dubium, vel non elicit contritionem, vel non sumpsit aliud Sacramentum. Intelligo (Sacramentum Confessionis) in quo certiores sumus absolvi indirecte peccata oblita, & bona fide non confessa.

Ibidem n. 17. sine, post illa verba *ita nec auferam ego* Adde.

Sed jam post hæc à me in prædictum modum scripta, immò in prioribus impressionibus edita, invenio à doctis, & prudentibus Theologis hanc posteriorem sententiam fuisse probabilitatis munere donatam, Nam eam novissime amplectitur b. P. Hieronymus Ferrantinus & infuper inter cæteras probationes adducit Judicium, quod Doctissimi Patres tres Collegii Romani Soc. Jesu pro hac sententia, re mature perpendita, protulerunt. Cum enim (inquit) ex Provincia Austria Propositiones aliquæ missæ essent Romam, ad nostrum admodum R. P. Generalem, ipsius jussu examinandas à Patribus Revisoribus, quorum munus est, libros diligenter expendere, antequam imprimantur, tale Judicium, quod mox subijciam, tulerunt unanimes circa nonam petitionem factam.

Nona

Nona petitio hæc erat. *Peccata dubia sine* possivè, sine negativè tantum dubia sint, confiteri non tenemur.

Respondent ita, De peccatis dubijs possivè non est dubium permitti posse, cum sit opinio Communis Doctorum. De peccatis dubijs negativè, circa quod est major difficultas, judicavimus olim non debere permitti secundum nostras regulas, cum vix reperitur unus Scriptor, qui illam aperta tueretur.

Nunc vero cum jam aperte, & ex professo in suis scriptis tueamur præter Egidium Covinch. de Sac. pæn. d. 7. dub. 8. Petrus Marchant. in trib. Sac. tr. 4. tit. 6. Caramuel in Theol. Mor. lib. 3. d. 4. nu. 1478. Josephus de Januario Resol. mor. To. 1. resol. 20. per totam. P. 10. Martinon. s. 5. d. 50. sec. 8. n. 91. & alij multi Scriptores illam judicent probabilem, censemus posse jam in scholis Societatis permitti, Hactenus Ferrantinus.

Vide a Dianam qui exseribit verba aliquorum ex his Scriptoribus, & alibi, b ubi citat Bossiū, Me tamen juvat à mea sententia non recedere pro qua initio huius n. 17. dixi.

Ibidem n. 18. sine, post illud, Hæc Merolla sic adde.

Illud huc facit, an Confessarius teneatur de omnibus peccatis, quæ audit in Confessione judicare, an sint mortalia, an venialia? Respondet huic quaestioni sic Silvester. e Non tenetur Sacerdos de singulis auditis determinare, utrum sint venialia, an mortalia, quando non sunt clara, secundum Archid. ut de his de quibus sunt opiniones, vel pœnitens nescit exprimere mentem suam circa assensum, vel moram peccati; tenetur autem determinare, de claris. Hæc Silvester, qui ibidem etiam illud notat; ne Sacerdos (ubi pœnitens est dubius de aliquo) ne, inquam, afferat illud esse mortale, si non est certus. Sed circa hoc, oportet omnino videre, quod dicam lib. 3. c. 4.

Eodem cap. 3. §. 4. nu. 21. sine, post illud, Confessori patens. Adde.

Illud (plus, minulve) importare dimidium supra quantitatem expressam v. g. centum plus, minus, importare centum & quinquaginta putat, d Vericelli sed non est audiendus.

Ibidem n. 25. sine post illud, v. in casu nostro Adde.

Hanc sententiam explicatam à nu. 24. probat o Thomas Hurtadus, & nimis excedit in eius censura. Verum, si optas hanc nostram sententiam pluribus confirmatam lege P. Hic-

ronimum a Ferrantinum nostræ Soc. qui in opere nuper impresso affert, inter cetera Responsionem Patrum. Romani Collegij datam Provinciæ Austriæ, in prædictæ sententiæ confirmationem: ea autem pro curiosis, hæc est.

Quoad secundam partem, quod scilicet peccata qua aliquando sub dubio confessi sumus, postmodum vero certa nobis sunt, confiteri non tenemur, Censemus, posse permitti, cum non careat solidis fundamentis, & illam in suis libris defendant Leander de Sacram. l. 1. tr. 5. d. 5. q. 27. Marcus Vidali in arca de pœnit. q. 5. n. 31. Martinus de Joseph. t. 1. l. 1. c. 8. de pensu. 9. Caramuel. libro. 2. d. 4. & Martinus Bresserius de Confess. lib. 4. cap. 18. cum alijs judicent illam probabilem.

Hactenus Patres ex Ferrantino, cui gratias ex animo ago, quod hoc loco citans meum primum Opusculum Methodi Confessionis, Aureum illud appellaverit. Tam Alchemica (fas ita loqui) fuit eius urbanitas, ut meum plumbum potuerit in aurum artificiosa humanitate convertere. Dignus interim ipse, ut potiore jure non jam a ferro, sed pretiosum sibi ducat nomen ab Auro.

Ibid. n. 28. sine post illud. Nisi in peccata certa. Adde

Sic etiam dubia Hæresis non subiacet reservationi ex Merolla, & Thoma Delbene apud eundem Vericelli Tr. 8. quaest. mor. 34. Sic dubium yotum Castitatis perpetuæ non subiacet reservationi ex Sanc. & Pônio apud eundem Verr. sic Dubia Censura non obligat ad vitandum Fideles, ex Diana apud eundem: sic filius expositus, quia est dubium, an sit illegitimus; legitimus tamen reputatur ex eodem Verr. innumeros, citante, & necessariam limitationem ponente n. 6.

Ibid. n. 29. sine post illud. scrupulis essent obnoxia, adde.

His ita disputatis, Inquiret quis. An certus se commississe mortale, dubius vero, num illud fuerit confessus, an, inquam, obligetur ad illud iterum Confitendum. Respondeo tribus dictis Dico primo, scrupulosum non obligari. Dico Secundo non scrupulosum nec item obligari, si diuturnum tempus intercessit inter eius Confessionem, quam bona fide, morali præcedente examine, solebat exhibere, & inter dubitationem, quæ nunc illi suboritur. Dico 3. Hunc non scrupulosum obligari ad illud Confitendum, si parvum tempus intercessit.

Ratio

a Hier. For. de scandalo & corr. d. 1. q. 78. na. 15.

a Dian. p. 12. tr. 12. r. 2. b Dian. ib. tr. 16. ref. 79.

c Silvester v. Sacerd. pæn.

d Verr. tr. 8. moral. 8.

e Th. Hurt. n. 2. mor. 1. dub. 8.

Ratio primi dicti est eadem quam Dixi Cap. præcedente n. 16.

alo. Præ. de
integr. cōf.
q. 5. sub 3.
n. 11 s. a-
pud Fer-
raninum
supra cita-
tum n. 66.

Ratio Secundi est, quia Moraliter [sunt verba Jo: Præpositi] a impossibile est post diurnum tempus positive recordari omnium, quæ quis confessus est, ac proinde omnis intolerabile esset, si nunc obligaretur confiteri ea, de quibus dubitat, num, sit aliquando confessus.

Ratio tertij dicti est, quia ex una parte præceptum certo obligans ad confitenda peccata, certum est, & est in possessione obligandi, & ex alia, non adest excusatio ducta ex scrupulis, vel ex temporis elapsi diurnitate, vel ex alio capite, quod hic certe non apparet, ergo &c. At aliquis posset contrarium concludere ex eo, quod in dubio melior sit conditio libertatis, quæ non est restringenda ab obligatione dubia confitendi, quæ superveniat. Respondeo. Certe fatemur, primo fuisse libertatem expeditam, sed deinde à certo peccato commisso jam fuit eiusmodi libertas certo ligata ad obligationem confitendi, superveniens ergo dubitatio, an peccatum fuerit confessum non invenit libertatem expeditam, quam debeat relinquere in suo statu, sed invenit jam ligatam ab obligatione confitendi, ergo ligatam relinquere debet. Vim huius rationis clarius intelliges, si ea legeris, quæ nos dicemus cum de Conscientia dubia lib. 1. in dec. c. 3. præsertim toto §. 6. & 7.

Eodem cap. 1. §. 8. n. 57. versus finem, post illud. Doctorum sententiam. Adde.

A nobis [ne erretur] explicata l. 1. in Decal. c. 1. §. 5.

Eodem c. 1. §. 9. n. 59. fine, post illud. Fideles nequaquam possimus, Adde.

b Leander
apud Dia-
nam p. 9. ar-
9. ref. 55.

Lege Leandrum, b qui item docet, de eo, qui unico actu voluntatis vult ad decem v. g. mulieres eiusdem conditionis accedere, aut ad eandem vult accedere pluries, satis est enim si dicat, Vult accedere pluries ad solutam seu solutas, seu ad Conjugatas, sine necessitate exprimendi numerum objectorum talis unice voluntatis. Quandam necessariam explicationem habes n. 61.

Ibidem n. 61. fine post illa verba, quod de facto commisit. Adde.

Propter eandem rationem modo n. 59. allatam dicit Leander, illum, de quo ibi est sermo, debere dicere. Vult pluries accedere: nam si

diceret Vult accedere, non explicaret suum peccatum &c.

Ibidem n. 65. fine, post illud, quam à quo abstulisti, Adde.

Contra sententiam à nu. 59. allatam objicit in hunc fere modum Diana. a Ex hoc principio a Diana
videtur inferri, Religioso habenti rem cū Re- 9. n. 9.
ligiosa, sufficere, sic in Confessione se accusare. 55.
Commisi fornicationem sacrilegam, sine necessitate explicandi, votum esse, tum ex parte viri, tum ex parte femina: & tamen, sicuti omnes docemus, à viro uxorato peccante cum femina alteri nupta debere explicari matrimonium utriusque, nec satis esse dicere, Adulterium commisi, ita in casu Religiosi peccantis cum Religiosa, pari modo, omnes docemus, debere utriusque votum explicari. Quod autem ex Doctrina data sequeretur, non adesse necessitatem utriusque votum, & utriusque matrimonium explicandi, patet, quia eiusmodi peccata sunt unus numero actus, eo modo, quo est unus actus, velle per unam voluntatem occidere plures, vel uno ictu reipsa multos occidere &c.

Respondeo, negando, esse eodem modo. Affirmo enim, imò doceo, in dictis adulterio, & Sacrilegio debere utriusque Matrimonium, & Votum declarari, sed nego in casibus, de quibus hætenus habitus est sermo. Intercum enim certa disparitas. Nam eiusmodi Adulter duo facit [præter peccatum contra Castitatem] & injurius est sue uxori, & cooperatur cum stuprata illa ad hoc, ut ipsa sit injuria suo Conjugi. Nec dissimili modo se habet ille Religiosus, nã & violat suum votum, & item cooperatur cum religiosa suum votum pariter frangente, & licet sit per unicum actum illas malitias completentem, unde ex hoc capite non videatur necessaria maior explicatio, tamen non ita est; quia, ex se violare, & cooperari ad Violationem faciendam ab aliis, si non sunt in alitudo diversæ specie moralis, certe diversissimæ sunt, quoad conceptionem hominum, hoc est, ut Cognita una, non statim cognoscatur, seu intelligatur alia. Nam inde fit, ut nisi Pœnitens se magis explicet, dicatq; utriusque Matrimonium, & votum, non fateatur suum peccatum, sed aliud, ut in simili diximus num. 61. Confessarius enim, dum solum audit, Adulterium commisi, Votum fregi, ex vi horum verborum adulterium tuum, & fractionem voti tui intelligit; non vero cooperationem ad adul-

adulterium, vel fractionem alterius. Non sic in casu nostræ doctrinæ; dicendo enim v. g. Volui unico actu occidere, vel occidi multos ejusdem generis v. g. Sæculares, ex vi horum verborum explico factis superque meum peccatum ejusque specificam malitiam, quam ego commisi.

Ibidem §. 10. n. 67. fine post illud, inimicum occidere, Adde. Præparavi media ad illum occidendum.

Eodem c. 1. §. 15. n. 93. fine, post illa verba atq; adeo non gravis, Adde.

Tria exempla hic non nemo aponit quæ si probarentur à doctis, Fidelibus valde faverent. Primo si Rusticus sciat esse peccatum, jurare falsum in materia jocosa, sed nunquam dubitavit, mortale ne an veniale. 2. si quis ita generice dicat Potius volo peccare, quam mori. 3. si quis ita cupiat, volo furari illum librum, nec cogitat, quanti ille liber valeat. Hi enim tres (*inquit*) peccant venialiter, quia non apprehendunt obiectum esse grave.

Eodem c. 1. §. 16. fine, post illud, dicemus infra cap. 3. §. 2. n. 20. Adde.

De Multiplicatione Censurarum ratione plurium præceptorum.

Petes: Quid de multiplicatione Censurarum ex diversitate præcipientium sub censura? Prohibent v. g. Summus Pontifex, & Episcopus eundem actum v. g. Incestum sub excommunicatione lætæ sententiæ, duplicem ne excommunicationem utramque constituendam incurrit, qui committit incestum?

Respondeo sub necessaria distinctione b. Una incurritur excommunicatio (idem die in aliis censuris poenisque) si superiores sunt inæqualis potestatis, Summus Pontifex v. g. & Episcopus, qui non intendant condere novum jus, sed alterius confirmare. Una item, si idem Superior; v. g. Summus Pontifex eandem excommunicationem bis, ter, pluries repeteret. Una item si sint Superiores ejusdem seu æqualis in eadem communitate potestatis, v. g. Episcopus præcessor, & Episcopus successor, etiam si novum jus constituere profiterentur. Ratio horum, est, quia in his casibus una, eademque censura firmatur, seu repetitur.

At verò, si Superiores sint inæqualis potestatis v. g. Summus Pontifex, & Episcopus, censuramque alicui actui adnectant, & novum jus

condere, ex verbis legis, colligatur, plures censuræ incurruntur, utique omnes Confessoribus propalanda, etiam si illi Superiores moverentur uno eodemque motivo. Ratio est, quia tunc subditus delinquens contumax est contra plures potestates, illis non obediendo, cui inobedientiæ suæ quælibet excommunicatio est adnexa.

De multiplicatione Reservationum ejusdem peccati.

Quid si plures Superiores reservent idem peccatum? Id enim hac occasione scire operæ pretium erit, ut possit inimicum cognosci, cuius nam Superioris licentia requiratur ad illud absolvendum. Respondeo non ab simili distinctione. Si enim Superiores inæqualis potestatis novum jus non condant, vel, si idem Superior pluries repetat reservationem illam, vel, si ex Superiorum æqualis potestatis quilibet, hoc est Successor, & Prædecessor reservat idem peccatum, etiam condendo novum Jus, una est reservatio, qua restringitur jurisdictio Confessarii, nec est caput, unde reservatio duplex appareat: unde sequitur, quod quolibet ex his Superioribus reservationem auferente, jam casus non remaneat reservatus.

At si Superiores sint inæqualis potestatis volentes condere suam quisque, atque adeo novam reservationem (id quod pari modo ex verbis legis colligi debet, ut quando unus independenter ab alio reservat id peccatum) plures erunt reservationes. Ratio est, quia tunc jurisdictio Confessarii restringitur, & veluti ligatur à duabus potestatibus legitimis, ut supponimus, quæ scilicet restringere legitime possunt: nam propterea uterque ex his Superioribus suam restrictionem auferre debet, secus altero non auferente, altera reservatio, seu ligamen insolutum remaneat, necesse est.

Illud item hic consequenter de prædictis diversis reservationibus universaliter scire oportet. Nam si inferior, Episcopus v. g. concederet, te posse absolvere à suis reservatis, tolleretur restrictio facta ab Episcopo, sed adhuc remaneret illa facta ab Summo Pontifice, ut ex se constat, Sed quid, si contra, summus nimirum Pontifex idem concederet? Resp. tunc esse diligenter distinguendum. Si enim Summus Pontifex sic v. g. tibi sacerdoti concedat facultatem absolvendi omnes casus, quos

R

ego

ego absolvere possum, tollitur quæcumque reservatio Episcopi, quia Summus Pontifex omnes casus potest absolvere.

Si vero, secundo, sic concedat, Da tibi facultatem absolvendi casus reservados Pontifici Summo, hoc est casus, quos hic sibi reservavit. Puto, esse subdistingendum. Nam, si est idem casus V. G. Incestum eundem reservavit sibi Summus Pontifex, & eundem Incestum reservavit Episcopus novum sus condendo, tollitur omnis reservatio, & à te potest absolvi. Ratio est, quia, si Summus Pontifex tibi concedit talem incestum te posse absolvere, nequit Episcopus, qui est inferior, restringere eam iurisdictionem, quam tibi Summus Pontifex ample concedit. At si sint diversi casus, V. G. Summus Pontifex reservat sibi incestum, at Episcopus reservat Adulterium, tunc censeo te non posse absolvere ab Adulterio, sine Episcopi facultate. Ratio est in promptu. In hoc enim secundo modo concessionis Summus Pontifex tibi non concedit nisi casus, quos ipse Summus Pontifex sibi reservavit; at hoc adulterium non est Pontifici reservatum ergo illud nequaquam tibi concedit.

Quod si Papa concedat sequenti Tertio modo. Concedo tibi, ut possis, absolvere omnes casus Pontificios, dubium erit, an concessio sit primo, an secundo modo ex dictis. Quid ergo erit statuendum?

Respondeo salva meliore sententia, statuendum, esse concessionem esse amplam, & instar primi modo; atque adeo tolli omnem reservationem. Ratio est quia, hoc est Privilegium quod in nullius præjudicium vergit estque animabus favorabile, & est de concessione potestatis, quare ample erit interpretandum.

Ex hac Doctrina sequitur, quod, quando per Bullam concessit Pontifex Mendicantibus, ut absolverent ab omnibus casibus Pontificiis, concessit etiam ut possent ab ijs, quos sibi forte Episcopi reservant. Nam eiusmodi ampla concessio facit sensum primo modo dictum; nisi tamen fuerint à Clemente, VIII. & ab Urbano item VIII. restricti, de qua re non est hic disputandi locus.

Cap. 7. §. 1. n. 4. versus finem post illud, Hæc Mariadus, sane probabiliter Adde.

2 Verri- cel. tr. 4. q. mo, 6. n. 2.

Cum quo sentiunt alij, & notat non nemo idem esse in tactibus ex se honestis V. G. osculo more patrio, sed inhonesto tantum ex malo affectu.

Eodem cap. 7. §. 5. num. 35. sine post illud, suis Ecclesiæ violata. Adde.

Idem universaliter docet Aseanius a Tamburinus his verbis. Ecclesia, & cæmeteria occulte polluta, quamdiu pollutio later, non indigent reconciliatione: at quando incipit publicari, & manifestari violatio, tunc est necesse, ut Ecclesia reconcilietur. Ut Abbas, Navar. alij, q. 11. n. 8.

a Ast. Tamb. 1. 2. de iura Abb. d. 23. q. 11. n. 8.

Ibidem num. 38. sine post illud Summi Dei notabili injuria. Adde.

Turpiter concupiscere Mulierem, dum quis recitat officium, non esse mortalem irreverentiam, unde nec necessario speciatim confessario aperiendam iudicat contra Silvium, Diana, b quem lege; nam inde & ex modo à me dictis poteris statuere quid si illam concupiscas, dum Sacrum facis; Quid dum consecras, & consumis sacrificium? Quid, dum fers sacram hostiam ad infirmos? Quid, dum ministras alteri eandem Eucharistiam? quid, dum quilibet actu communicas, vel immediate post, hoc est dum sacras species in se habet, & similia? nam in his casibus, in quibus advertis gravem, & quidem peculiarem irreverentiam Summi Dei, erit mortale Sacrelegium in propria specie, secus non item.

b Diana p. 6. n. 7. r. 36.

Eodem cap. 7. §. 7. n. 48. Fine post illud posse contendit. Adde sequentia.

Dices, Afferimus hic num. 48. ex probabilissima plurimum sententia turpem conjunctionem cum consanguineis non asserere diversitatem specificam necessario in Confessione explicandam, ut diversam ab alia conjunctione strictioris consanguinei, quia licet gravius sit contra unum gradum V. G. contra primum cum matre, quam contra alium V. G. cum consobrino delinquere, tamen magis, & minus speciem incestus diversam non constituit. Ergo idem asserere debuimus supra lib. hoc. 2. cap. 7. §. 1. & 2. in injurijs illatis contra consanguineos vel affines, atque adeo dicendum fuit, injuriam illatam Patri, ut Fratri ut esse diversæ speciei ab injurijs contortis contra ceteros minus propinquos, quia pariter magis, & minus in debito quod consanguinei contrahunt, non se convitiandi non afferunt diversitatem specificam.

a Dic. d. 17. d. 3. 8.

b Dico. sing. ca. 33. 1. Sanc. in sel. d. n. 23.

Respondeo. Certe urget non improbabilitate paritas, unde probabiliter consequitur, tum in hac materia de incestu, tum in illa materia de Injuria contra consanguineos, vel affines inflata, non esse necessario explicandam eiusmodi diversitatem sed sufficere si dicatur, Ego mihi conjugios consummelij affectu. Eodem

c Quat. a Penit. d. 23. sec. 1. n. 10.

d Dic. aff. 77. de p. a. d. 6. dub. 10. 761. de etiam dub. 17. n. 377.

Eodem c. 7. §. num. 50. versus medium, dele illud.

At cum Matrigna ejusdem Baptizata.

Eodem cap. 7. §. 10. num. 65. post illud. *Et dicitur est cap. 1. §. 10. n. 69. Adde.*

De hoc vide vindicationem meam lib. 7. in Decal. c. 7. §. 1. a. 5. vel in calce operis.

Ibidem post illud *Dixi cap. 6. §. 1. n. 7. Adde.*

De se lapsius pollucendo, an statim absolendus, dicitur unversim inferius, cum de Recidivo lib. 3. c. 3. §. 4.

Cap. 8. §. 2. n. 5. post illa verba *Et ejus peccatiam.* Adde.

Vel vestem etiam existentem extra Ecclesiam, quia latus est, ut sit Ecclesie propria; nam sic dicitur, auferri à Domino Ecclesie, atque adeo à loco sacro. Ità Colligitur ab Autoribus in margine citatis.

Cap. 10. §. 1. num. 3. sine post illud. *Directe absolvantur.* Adde.

a Dica. fill. de pen. d. 6. d. 17. a. n. 3. 8. Lege a Dica. stillum, qui quamvis doceat, quando peccata in necessitate prædicta absolvuntur, absolui directe, tamen notat, debere Semper speciatim deinde clauibus subdi.

Ibidem. n. 7. sine post illud *Ab eodem absolui.* Adde.

b Dica. in sing. cas. 35. de Sances in sel. d. 4. 4. n. 35. Adde Baucius b ex lo. Sances, quamvis eveniat pluries, infirmum confessum fuisse peccata sua, nihilominus, sanum fore consilium, iterum atque iterum illum absolvere, præstitis solis doloris signis.

Ibidem n. 17. sine post illud. *Sub conditione absolui.* Adde.

petes iterum hac occasione, an non solum in casu necessitatis sed extra illum, atque adeo per se loquendo, confessio peccati venialis in genere (idem videtur dicendum de peccatis mortalibus alias rite absolutis) possit esse materia sufficiens, valide, & licite Sacramenti penitentiae, Sic nimirum. Confiteor omnia mea peccata venialia; nihil addendo præterea, quamvis qui sic confitetur, possit certa venialia cōfiteri.

c Suar de Penit. d. 23. se. 1. n. 10. Respondeo, c Sua. es ait, speculative fortasse posse, sed in praxi non ita, propter incertitudinem materiae. Verum d Dica. stillus ait, probabile esse, posse, etiam si recordetur quis certorum venialium. Ratio est, inquit, quia eo ipso, quod probabile sit, eam esse materiam sufficentem; & ex alio capite non esse materiam necessariam, non video cur non possit quis licite eam adhibere tantum. In Sacramentis enim, quæ nullo modo sunt de necessitate factis

d Dica. still. de pan. d. 6. dub. 9. n. 761. de etiam dub. 17. a. n. 307. (quale est de solis venialibus) in tali casu non videtur ita necessarium adhibere materiam omnino certam, ut obligetur quis sub culpa maxime mortali: Nam ad hoc, ut quis prudenter operetur, satis est, quod adhibeat materiam probabilem: Hæc autem est valde probabilis. Adde, quod si hoc speculative probabile est etiam erit practice, Tunc enim tantum in re morali dicitur aliquid speculative quidem verum, sed non practice, quando id, quod in speculatione consideratur, non potest exhiberi in praxi quin aliqua contingat variatio: quando vero omnino invariabile potest reduci ad praxim ea ratione, quæ consideratur in speculatione, si speculative verum est, practice quoque verum censei debet, Quia propter eam confessio venialis in genere possit in praxi exhiberi eo modo, quo speculative censeatur sufficiens, erit etiam practice censenda talis. hæc Dica. stillus.

litis (quale est de solis venialibus) in tali casu non videtur ita necessarium adhibere materiam omnino certam , ut obligetur quis sub culpa maxime mortali : Nam ad hoc , ut quis prudenter operetur , satis est , quod adhibeat materiam probabilem : Hæc autem est valde probabilis . Adde , quod si hoc speculative probabile est etiam erit practice , Tunc enim tantum in re morali dicitur aliquid speculative quidem verum , sed non practice , quando id , quod in speculatione consideratur , non potest exhiberi in praxi quin aliqua contingat variatio : quando vero omnino invariabile potest reduci ad praxim ea ratione , quæ consideratur in speculatione , si speculative verum est , practice quoque verum censei debet , Quia propter eam confessio venialis in genere possit in praxi exhiberi eo modo , quo speculative censeatur sufficiens , erit etiam practice censenda talis . hæc Dica. stillus .

Petes denique hac eadem occasione Tertio An Primò absolvendus sit ille, qui solum fateatur in genere, se post ultimam confessionem peccasse mortaliter, sed non recordari, quæ specie peccati? Secundo quid si sit spes, ut post adhibitam iteratam diligentiam illius recorderetur? Respondeo ad primum, esse absolvendum supponimus autem adhibitum fuisse sufficiens moraliter examen, quod quale sit dicam lib. 3. cap. 9. §. 3. secus certum esset, debere expectari, ut illud præmittatur. Ratio responsionis est, quia tunc confessio est integra formaliter. Neque vero is pœnitens, si alio peccato forte non aggravetur, cogendus est, afferre aliud speciale peccatum alias ab ipso commissum & per confessionem remissum, quia sic illum obligares ad bis confitenda peccata, ad quod nemo tenetur. Absolvetur ergo, quia jam affert materiam sufficientem, quale est peccatum in genere, quare valida erit absolutio, & ex alia parte erit licita, quia, ut dicitur, confessio tunc formaliter integra est.

Ad secundum Respondeo, a supposito sufficienti examine, non obligare Pœnitentem ad iteratum examen ex necessitate, (esto ex consilio, si non sit scrupulosus) Ratio responsionis est, quia homo non tenetur, ut inferius l. citato dicemus, nisi ad examen morale, quod ab hoc pœnitente adhibitum jam fuisse, supponimus. Ibidem nam. 35. Versus initium post illa verba, scribere peccata neminem tamen. Adde,

R. 2

Etiam

a *Dicasill*
tr. 8. de pœ.
d. 6. du. 14.
n. 244.

Eciam si sit lubricæ memoriæ, ut notat a Di-
castillus l. citato, obligati, &c.
Eodem cap. 10. §. 2. n. 39. sine post illud, judi-
cium Confessarii. Adde.
In re graviter pertinente ad Confessionem.

ADDITIONES AD LIBRUM III.
Methodi Confessionis.

Lib. 3. cap. 2. num. 7. post illa verba: debere
repeti, certum est, Adde.

Quidquid dicant nonnulli, quos affert, sed
non sequitur b Ferrantinus.

b *Ferr. d. 1.*
de scandalo
q. 79. à n.
14.
Eodem cap. 2. n. 10. post illa verba, non est
tunc necessario repetenda confessio. Adde.

Cum satis sit prædicta confusa notitia.
Eodem cap. 2. num. 10. post illa verba, satis
superque est. Adde.

Ex Dicitis vides, quando secunda Confessio
fit coram eodem Confessario (de hoc enim ca-
su semper hic locuti sumus, nam si coram alio
jam dictum n. 7.) sive Confessio fuerit pepe-
ram exhibita ex defectu doloris, sive ex defe-
ctu examinis, sive quia facta est coram non Ju-
dice, sive quia aliquod peccatum sacrilegè ta-
citum est, semper debere ita saltem in genere
eam repeti, ut aliqua cognitio in confuso pec-
catorum redeat in memoriam Confessarii.

c *Gran. 3. p.*
de Sac. con-
tr. 7. tr. 9.
d. 12. nu. 3.
Dian. p. 5.
tr. 14. q. 51.
Ferrant. de
scand. d. p.
qu. 79.
Morc. solū
quoad va-
liditatem
q. 3. p. de
sacra q. 9.
art. 1. apud
Dian. p. 4.
tr. 4. ref.
203.
An autem Granadi e Dianæ, ferrantini, & ex
parte Merceti opinio dicentium, quando Con-
fessio invalida reiteranda est cum eodem Sa-
cerdote, tunc sufficere pœnitentem se accusare
generatim de peccatis ipsi Sacerdoti Confessis
& sacrilegè admisso in illa invalida Confessio-
ne, de quæ aliis fortè commissis postea, nam
tunc Sacerdos (ajunt hi) validè, & licitè ab-
solvet, quamvis neque in confuso peccatorum
neque pœnitentiæ impositi nullatenus recor-
detur, sed recordeatur solum, illum sibi fuisse
confessum, An ipsam, hæc opinio saltem ex
tantorum Doctorum auctoritate sit probabilis,
nobis otium non est persequi, cum præsertim,
pro praxi, eam, quæ hætenus explicata senten-
tia est, suscipiendam esse, omnino, velimus.

Cap. 3. §. 3. n. 6. in Margine, adde sic.

Multa ad rem Caymuel in Reg. S. Bened. à
n. 10. 16. & Io. Sanchez, in sel. d. 21. n. 9. & d.
10. n. 8.

Eodem 3. §. 4. n. 11. ipso initio, & scandalo,
Adde.

d *Io. Sanc.*
in sel. d. 10.
n. 9.
Qualis certè est, qui se ipsum sæpius polluit
sine occasione extrinsecus assumpta, ut notat
Io. d. Sanchez,

Ibidem, & eodem n. 11. sine post illud. Emen-
dationis, secus, non item. Adde.

An pœnitens vel ex se, vel interrogatus ob-
ligetur fateri, se esse recidivum, diximus l. 2.
cap. 10. §. 2. n. 38.

An Recidivo Novitio nolenti à Religione
egredi, possit Confessarius negare absolutio-
nem, vide apud De Lugo lib. 1. Resp. mor.
d. 28.

Cap. eodem 3. §. 5. num. 12. sine post illud, qui
ad has angustias redigetur; Adde.

Diximus de Concubinario: quid de Mere-
trice habitante in lupanari?

Respondet Bauci, a quatuor concurrenti-
bus, posse absolvi, quæ quatuor afferuntur à
Navarro b loquente de eo, qui est in occasione
proxima. Primo, ut adsit iusta causa permanen-
di in illo loco, puta, quia hic, & nunc alium lo-
cum ubi habitet, non habet: Verum debet o-
mni constu querere modum abeundi ex illo
loco. Secundo, ut adsit vera pœnitudo peccato-
rum. Tertio propositum de cetero illa
non committendi. Quarto, peculiare verumq;
propositum, quo, Deo adjuvante, firmiter sta-
tuat, non peccaturam in illa occasione. Notat
tamen ibidem Navarrus, non esse opus, crede-
re nunquam in posterum se peccaturam. Id
quod nos unversim notavimus lib. 1. cap. 1.
§. 3. num. 9. Notat insuper ibidem Bauci, hæc
mulierem debere deponere habitum meretri-
cium, & non sumere Eucharistiam, ubi est co-
gnita, ut Meretrix, & ejus emendatio esse secre-
ta, sed in alia Ecclesia longè à domo sua, ne
præbeat scandalum, &c. Adderem ego, vel
aliquo prudenti modo publicetur à Parocho,
vel ab alio, Meretricis emendatio, &c.

Cap. 4. n. 3. versus initium, post illud dam-
num enasceretur. Adde.

Excipie, nisi prævideas majora peccata ipsum
pœnitentem ex tali notitia commissurum; lege
& Tancred.

Ibidem num. eodem 3. versus finem, post il-
lud, in majus damnum alium conjiciat. Adde.

Idem esse dicendum, quando quis est in oc-
casione proxima, & non speratur emendatio,
docet d Pelizzarius.

Ibidem num. 5. sine post illa verba, videtur
aperienda. Adde.

Sed contra hoc ultimum, quæso te, si præ-
vides pœnitentem non restitutum, quam-
vis item advertas, id esse in damnum pu-
blicum, cur tu sis obligandus ad admo-
nita-

a *Bauci in*
sig. casu
263.
b *Nav. in*
Manual. c.
3. n. 14. sub
lit. e
c *Vinc. Tac*
credi p. 2.
q. morat. 3.
q. 18. à nu.
2.
d *Pelizz.*
Tr. de abso-
lut. c. 10.
sect. 3. n.
191.

endum, quandoquidem prævidet, adhuc, tua
accidente monitione, illum non fore restitutu-
rum, atque adeo non fore amovendum dam-
num publicum: Certe frustra erit talis monitio
imo nocens ipsi admonito, bono autem publi-
co nequaquam favens.

Cap. 5. post. §. 2. addendus est totus §. sequens.

§. III.

Quanam dispositio requiratur in Confessore, dum
absolutionem impendit.

Hic, ubi de dispositione poenitentis, ante-
quam absolvendus est, disputavimus,
commodum locum habet, & dispositio requi-
sita in Confessario, antequam absolutionem
conferat. Eum autem debere esse in statu
gratiæ, quando administrat Sacramentum
Poenitentiae testata res est, quia reverentia tan-
to ministerio debita requirit, ut illud (sicuti &
cætera Sacramenta, sicutem à Ministro, qui sit ad
ea conferenda ex officio institutus) ministrari in
peccato mortali sine mortali non possit. Quare
b peccati sibi conscius Confessarius, ante, vel se-
cõterat, vel attritus consecratur, quam ad hoc
Sacramentum ministrandum accedat. Dixi sab
disjunktionem (vel) quia solum ante susceptio-
nem Eucharistiæ adest præceptum positivum
præmittendi Confessionem, nam ad cætera Sa-
cramenta suscipienda, vel ministranda sufficit,
quocumque modo, atque adeo per solam con-
tritionem, in amicitiam pristinam Domini re-
dire.

Potest tamen contingere ut in peccato mor-
tali, sine novo peccato administratur hoc Sa-
cramentum à Confessario inadvertenter, & ali-
quando etiam cum advertentia. Prius contingit
eum cum quis bona fide putans, se contritionis ac-
tum elieuisse, sed verè coram Deo non elieuit.
Posterius, quando gravis aliqua necessitas boni
spiritualis proximi id requirit: nam si Confes-
sarius luce gratiæ destitutus vocetur ad audièn-
dam Confessionem mortuorum (idem, si vo-
cetur ad baptizandum) nec possit ab illis tem-
porum angustiis pressus sine magna difficulta-
te, se recolligere, ad eliciendum actum contri-
tionis, quo gratiæ nitorem recuperet, poterit
illi ministrare sine peccato Sacramentum. Ra-
tio est, quia defectus contritionis in eo casu non
imputatur malitiæ Confessarii, sed tribuitur
necessitati proximi, & sic, ea necessitate con-

stante, à peccatis quæ opprimunt Confessarium
nulla injuria irrogabitur Sacramento, præfer-
tim Sacramento ei, quod ad delenda ejusdem
generis peccata à Christo Domino institutum
est.

At enim vero quandonam urget ejusmodi
obligatio status gratiæ in Confessario, dum au-
dit poenitentis peccata, dum poenitentiam ei
tamquam judex taxat, an solum eo temporis
momento, quo absolutio conferenda est?

Respondeo. Licet nonnulli censent, &
dum audit, & dum poenam taxat, & dum absol-
vit, probabilissimum tamen est, solum dum
absolvit, Ratio est, quia audens Confessionem
& poenitentiam imponens, licet incipiat, confi-
cere Sacramentum, non tamen illud simplici-
ter, & absolute conficere censetur, donec for-
mam absolutionis adhibeat, ut patet, si audita
Confessione, & injuncta poenitentia, à benefi-
cio impendendæ absolutionis abstineat. Ergo
donec absolvat, non potest dici, quod simplici-
ter & absolute irreverenter tractet Sacramen-
tum, quia donec absolvat Sacramentum non
conficit.

Dices. Hinc sequeretur eum, qui incipit mi-
nistrare per Ablutionem Sacramentum Baptis-
mi, vel per Unctiones Sacramentum Extremæ
Unctionis non peccaturum, si antequam pro-
ferat formam se cõterat. Respondeo. Fac, ul-
tro hunc peccaturum, id enim querendum
otium non est, assero, adeste in casu nostro di-
sparitatem. Nam cum materia, & forma Bap-
tismi, & extremæ Unctionis instituta sint simul
exhibenda, judicatur moraliter quis male tra-
ctare Sacramentum, dum ponit materiam cui
ex sui institutione tam proxime adhibenda est
forma, cum per positionem materiæ tam vi-
cina ipsi formæ, censetur confici absolute
Sacramentum; At in Sacramento Poenitentiae,
quod est institutum per modum Judicii, in
quo frequentissime, etiam per dies plures
distat positio materiæ, & impositio Poe-
nitentiæ, à forma, quæ est sententia ab-
solutiois, moraliter non censetur per po-
sitionem illarum (quæ ex sui institutione
remote ab absolutione se habere possunt) con-
fici Sacramentum Poenitentiae atque adeo
nec ab illo Confessario peccatore irreveren-
ter tractari. Hæc disparitas solvit, difficul-
tatem, quam urget Delugo e contra ratio-
nem numero præcedente allatam quam
sine hac nostra explicatione satis se june dictam

a. Af. Dia.
p. p. tr. de
circumst.
negr. ref.
ref. 47. Bo-
nac. de pœ.
d. 5. q. 1. sec.
2. par. 2. §. 3
diff. 1. n. 8.
b. Henr. l.
6. c. 8. n. 5.
in Glossa
litt. V. De-
lug. de Sa-
cram. dif. 8
sect. 9. n. 1. §.

e Delugo
loc. c.

a nro d à Doctoribus a fuisse, non possum non animad-
Dian. loc. c. vertere.

Petes, quid si idem Sacerdos audiens Confessionem & taxans poenitentiam cum proposito se conterendi, ante, quam absolvat (hoc enim proposito firmare se debet, si advertat ad indignum animæ suæ, statum) non valens deinde vincere difficultates, quæ sese menti offerunt, contritionem tam brevi tempore, quo sæpissimè poenitens absolutionem expectat, concipere nequeat, condemnatus ne erit de culpa mortali, si sic affectus absolvat? Respondeo sub distinctione. Nam vel hic Sacerdos bona fide, expertus fortè, & alias facilitatem se conterendi, differt actum contritionis ad illas temporis angustias, vel mala fide, temere & imprudenter; si hoc posterius certè peccavit mortaliter, saltem quando periculo absolvendi in mortali sese exposuit, quia tunc ipsi, pravitateque suæ tribuitur contritionis defectus. Si illud prius, est iterum distinguendum. Si enim sine ullo timore molestiæ poenitentis, aliquid forte simulans Confessarius, potest differre absolutionem, id facere obligabitur, secus sine hæsitatione absolvere potest. Ratio prioris partis distinctionis est, quia, posita nulla poenitentis repugnantia, sic requirit reverentia Sacramenti. Ratio posterioris est, tum quia poenitens habet jus ad Absolutionem, quare si Confessarius eum absolvere refugiat, gravem injuriam irrogabit, cogendo illum ad dilationem sufferendam: tum quia odiosa absque dubitatione redderetur Confessio, si poenitens adverteret, sese nulla sua causa sine absolutione dimitti, absolvat ergo, & cætera. Sicut enim necessitas ægri graviter periclitantis excusavit similem Confessarium modo numero 12. ita ab hac necessitate juris poenitentis, & à necessitate, qua omnes urgemur procurandi, ne molestia evadat Confessio, quod est publicum Religionis bonum, excusari eundem probabile est.

Immo simile quid in Priore casu, quando Sacerdos mala fide contritionem ad tempus immediate ante absolutionem remisit, dicendum in aliquo casu esse, paritas rationis ostendit: Nam, etiamsi, forte, immediate ante conferendam absolutionem à temeritate respiciat ejusmodi Sacerdos, velitque, non tamen possit, in illa brevi mo-

rule, se contere, non peccabit, dum absolvit existens in mortali, excusante, nimirum prædicta necessitate juris poenitentis, prædictoque onere Confessarii non reddendi odiosam Confessionem, licet sine dubio peccaverit, quando fide prava, ad absolvendum in peccato, sese perperam exposuit. Nisi sic doceamus, peccaret tunc Sacerdos, tum absolvendo, quia absolveret in mortali, cum non absolvendo, quia negaret jus poenitentis, id quod esset pati perplexitatem, quam omnes Doctores nunquam concedendam esse, fatentur.

Cap. 6. n. 2. sine post illa verba: ex desuetudine jam non obligare. Adde.

Periculum, & articulum sic explicat a Dicastillus. Pro eodem reputatur Periculum & Articulus, quando mortis periculum est propinquum & verum in fieri, non vero quando fere certum est, mortem diutius esse differendam, quo tempore potest occurrere opportunitas habentis facultatem legitime Absolvendi. *Et paulo post numero 411. tunc approbat, posse absolvi damnatos in Triremibus, ut in articulo mortis, quando debent periculosum mare transire; aut non est sacerdos, aut haberi à tali damnato de facili non potest. Concludit denique in hunc modum. Pliura sunt alia pericula, quæ arbitrio prudentis potius, quam certa regula designari poterunt. Ut cum quis in morbum periculosum incidit qui majore ex parte mortem solet asferre, aut iter agere incipit expositum prædonibus occidere solentibus, vel aggreditur curationem alicujus morbi, quæ periculosa esse solet. Hæc ille. Unde non judico in articulo seu periculo hoc eum esse, qui tertiana simplici laborat, quia hæc non solet majore ex parte mortem asferre. Aliqui b morbum periculosum judicant dolorem lateris, quod Medicis melius decernendum relinquo.*

Ibidem num. 3. post illa verba, de stando mandatu Ecclesie. Adde.

Quod Pellizzarius, e & Diana d Judicant, non esse ex necessitate sub mortali, quando absolutio datur in foro occulto conscientie.

Ibidem eodem n. 3. post illud, sed non sub præstato juramento. Adde.

Legendus est Pellizzarius, qui docet, quando Absolutio est in foro Conscientie; & poenitens non potest satisfacere, non esse im-

poncū.

ponendum tale Juramentum de satisfaciendo, sed sufficit firmum propositum, ut in ceteris obligationibus.

Ibidem num. eodem in 3. post illud, imponendum esse. Adde.

a Borden. 11.3.1071. n.27. n.10
Bordonus a putat, obligationem adesse solum, quando quis absolvitur ab excommunicatione deducta ad forum contentiosum.

Cap. eodem 7. §. 3. n. 7. post illud, rite approbato dele illa verba.

Probabiliter satis est, si fuerit approbatus semel à quocumque Ordinario & nihil reponas.

Ibidem num. eodem 7. post illud, sed non tertio per tertiam. Adde sequentia.

Probabiliter b autem satis est, si is electus per Bullam fuerit approbatus semel à quocumque ordinario siue originis, siue Domicilij, siue beneficii, nec injiciendus est scrupulus P. Fa gundez e dicentis, opinionem non requirentem novam approbationem. Si ejusmodi electus Domicilium mutet, non esse tutam, esse enim tutam pluribus probat idem Valerius & signate notat, num. 18. versu, & observa, sed omnino est legenda quaedam seu declaratio seu limitatio, quam ego affero in *Tract. de Bulla Cruciatæ cap. 11. n. 3. & seq.*

Ibidem num. 8. ipso initio num. 1. dele illa verba. idque propter rationem mox dicendam §. seq.

num. 11. & loco illorum repono sequentia. Idque

propter rationem quam affert Sanchez d. (estio sint cum e Filliuceo alii contrarii) quamque ap-

probatur Bauci scitās Bonacinae g. & Alphonsum de Leone. b Ratio autem est, quia est verum

hos occultos esse casus Papales, & solum ex Delegatione concessos Episcopis, & in rigore

non esse casus, quos sibi Episcopi reservant, seu non esse casus Episcopo reservatos, ut re-

de notat Suarez, tamen siue ex usu, siue ex lata interpretatione, statim ac illi conceduntur

Episcopis in perpetuum, conceduntur illis, tam quam ordinariis, atque adeo possunt dici esse

illis reservati, & consequenter, toties, quoties absolvibiles per Bullam; quæ est ratio allata à

prædicto Sanchez l. c. Hinc ibidem Bauci sic consequenter concludit. Qui habet ab Episcopo sa-

euulentem Generalem absolvendi à Casibus, & Censuris ipsæ reservatis, intelligitur etiam ipsi con-

cessus casus Abortus animati, & propter paritatem rationis, percussio levis Claret, & ita esse usus receptum. Hæc ille, & quidem propter eandem

rationem, quia nimirum hi casus concessi sunt in perpetuum Episcopis.

Eodem cap. 7. §. 4. n. 12. post illud, excommunicatos autem, dele illa verba.

Sive nominatim, siue, & nihil reponere.

Ibidem eodem n. 12. sine, post illa verba, carent ceteris, ut supponimus. Adde.

Utrum autem pro excommunicationis nominatim sint hi per sua privilegia Delegati à Pontifice, sicuti Electus per Bullam Cruciatæ, non est hic querendi locus: nam propterea, modo initio hujus numeri, excommunicatos nominatim excepti,

Cap. 8. §. 4. num. 6. sine post illud, quantum potuit, Adde.

Si poenitens redeat ad Confessionem, te in hac debere illum monere de defectu prioris puto, quia non adest ille rubor: & ita ob aliam rationem minus universalem notat de Lugo, l. c. n. 77.

Cap. 9. §. 1. hu. 4. sine post illud, diximus supra hoc libro cap. 4. Adde.

Hactenus declaratæ doctrinæ, quandam moderationem adhibet Delugo, a Merito, nam ait, non obligari Confessarium sequi opinionem poenitentis, quando opinio se tenet ex parte Confessarii, ut si sit probabile, ipsum posse, & non posse negare Absolutionem: id quod ego iterum notavi cum Sanc. b quando egi de Poenit. lib. 5. cap. 5. §. 4. n. 39.

Eodem cap. 9. §. 3. n. 11. sine, post illud, Hæc ex illo. Adde.

Sedabit Confessarii speculativi conscientiam Doctrina Th. e Sanchez, ex qua colligitur (& quidem ex eodem, puto, principio, quod examen debet esse morale, & humanum, non vero Metaphysicum) ex qua, inquam, colligitur, non obligari Confessarium ad interrogandos poenitentes de extraordinariis quibusdam eventibus, qui in eorum peccatis alias mutant speciem, & si ipsi poenitentes adverterent, explicare sine dubio deberent. Verba Sanchez sunt ejusmodi, *Ex his infero, confessionem suam extraordinarium in Concubitu, sicut dato legitimo vase, non esse necessario interrogandum de effusione seminis, an extra vas e venerit, nec ne, vel expertus ne sit illius periculum, quia hac non frequenter, sed rarissime accidunt. Hæc Sanchez.*

ADDITIONES AD LIBRUM IV.
Methodi Confessionis.

Lib. 4. cap. 1. §. 3. sine post illa verba, Hæc præcedenter Delugo, sic Adde.

Dens-

Denique sic etiam docet Afcianus Tam-
burinus. (quem singulariter diligo propter
eius eruditionem, & eximiam doctrinam, nec
solum propter commune cognomen, & for-
tasse etiam propter eandem à Majoribus lon-
ge ductam familiam.) Is enim sic habet. *Cum
quantitas, inquit, & qualitas Pœnitentia pru-
dentia Confessarii arbitrio relinquatur. c. Men-
suram. c. Deus. De Pœnitentia & Remissione,
&c. Tempora 26. quæstione 7. in hujusmodi
quantitate, & qualitate Pœnitentia injungenda,
inspicere Confessor debet gravitatem & levita-
tem peccatorum & qualitatem personæ pœniten-
tiæ. An videlicet sit robustus, vel debilis, juvenis,
vel senis; an forte sit magnam recusaturus, vel, li-
cet acceptus, eam non impleturus, & alia ejusmo-
di. Insufficienda est potissimum magnitudo contri-
tionis: tanta enim esse posset, ut ea sola pœnitentiæ
remitteret, iuxta Glossam, &c.*

ADDITIONES AD LIBRUM V.
seu Appendicem Methodi Confessionis.

*Lib. 5. cap. 4. num. 10. fine post illud, Christus
Dominus instituit. Adde.*

Hæc disputandi gratia sint hæctenus dicta:
nam ego sequor libentius priorem sententiam
affirmantem, quia sigillo favet magis.

*Cap. 6. §. 1. num. 5. fine post illud, apud lauda-
tos. Adde.*

Legito item Th. Hurtadum. à quo in multis,
ut patet ex dictis, dissentio.

*Cap. eodem 6. §. 2. num. 9. fine post illud, quam-
obrem hæc prohiberet. Adde.*

Inquires. Potest ne Prælati ex notitia habi-
ta in Confessione motus, magis advertere, ut
notatis aliis extra Confessionem sese offerenti-
bus signis, sufficienter instructus, aliquam ex
dictis actionibus præstet?

Respondeo. Quidquid videatur concedere
Th. Hurtadus, est ex dictis diligenter distin-
guendum. Nam si hæc actiones à Prælato præ-
standæ, tangerent ipsum specialem pœnitentem
v.g. ei Prælati suffragium denegabit, &c. nullo
modo potest: quia sic odiosa fieret Confes-
sio; nam Prælati hanc novam advertentiam
inciperet adhibere ex vi Confessionis: quod
nullatenus licet. At si actiones illæ non tange-
rent pœnitentem, modo jam explicato, poterit
sane, quia tunc agitur de actionibus tertii ge-
neris, quas licere, concessimus. Quare si forte
Prælati ex vi Confessionis Pœnitentis, addita
sua naturali sagacitate, noverit aliquod aliud sig-
num, non poterit cognitis ex hujus signi vi uti
contra Pœnitentem: solum tunc poterit, quan-
do signum, est ejusmodi, ut etiam sine prædicta
relatione ad Confessionem Pœnitentis, ex se
solo, sufficit & movet ad inquirendum.

FINIS ADDITIONUM.

& Methodum Confessionis,

ADDITIONES
AD OPUSCULUM SECUNDUM
DE COMMUNIONE.

P. THOMAE TAMBRINI.

*In libro unico de Communione, cap. p. §. 8. n. 62.
versus finem post illa verba: Ex vi argumenti
dicendum esset. Adde.*

*a Hier.
Fer. d. p. de
secund. lecta
qn. 30.*

Et ita probabile esse, docet novissime Ferrã-
tinus, a adducto etiam pro se P. Cornejo: pote-
rat item adducere Reginaldum, & Præpositum
quos, eos reprobandos, adducit Diana loco mox
citando.

*Ibidem n. eodem 62. fine post illud. Vbi adcur-
simus, materialiter. Addantur sequentia,*

Adde, eam opinionem fuisse expunctam a in
Indice Expurgatorio Hispanico à Cornejo. I-
mo per edictam particulare reprobatam, ut re-
fert Carpenfis apud Dianam, b Quis igitur con-
tra hanc censuram ire securus velit?

Cap.